

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **B. N. E. Y.**, narozený dne X
státní příslušností X
t.č. v X
zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem
se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2023, č.j. OAM-241/LE-LE05-LE05-2023,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a)

zákonu č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě předně (poté co jen obecně namítl nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí) s odkazem na nedorozumění při realizaci svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí zrekapituloval a doplnil výpověď (sic!). Uvedl přitom mimo jiné, že za důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil vážné rodinné problémy, které jej ohrožují na životě a zdraví, nikoli důvody ekonomické, jak se nesprávně žalovaný domnívá. K tomu uvedl, že byl v zemi původu hrubě ponižován a bit svým nevlastním otcem, který odmítá živit matku žalobce, kterého navíc neuznává za svého legitimního syna. Nevlastní otec žalobci i své manželce upírá právo na obydlí, právo na stravu a na uspokojení nejzákladnějších životních potřeb. Nevlastní otec žalobce svoji manželku i žalobce soustavně a dlouhodobě psychicky a fyzicky týrá, bije je a drží je o hladu. Žalobce se nevlastního otce bojí, neboť tento jej zastrahuje a vydírá. Hlavními důvody žádosti nejsou tedy ekonomické důvody, nýbrž ohrožení zdraví a života žalobce v případě návratu do země původu (pozn. soudu – v žalobě nesprávně zřejmě v důsledku písařské chyby uvedeno „do Tuniska“). V Portugalsku žalobce pracovat, aby sebe i matkou zbavil závislosti na nevlastním otci, ochránil svůj a matčin život, když matka je odkázána výhradně na výživu manžela, který svoji vyživovací povinnost neplní a který ji i žalobce tyranizuje a ohrožuje na životě. Žalobce se také v případě návratu do země původu obává o svůj život s tím, že se nemá kam vrátit. Tamní státní orgány mu rovněž nejsou schopny zajistit účinnou ochranu.
3. Žalobce se nesouhlasí s posouzením jeho žádosti jako účelové, neboť uniká před soukromou osobou, která jej ohrožuje na životě a má tudíž za logické, že požádal o udělení mezinárodní ochrany právě v České republice, kde byl zadržen. Žalobce také uvedl, že mu hrozí v zemi původu kruté a nelidské zacházení. Má za to, že v jeho případě jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele a lze mu udělit azyl z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nebo doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu.
4. Žalobce dále namítal, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo nepřiměřeně do jeho soukromého a rodinného života, když žalovaný nevzal v úvahu délku ani intenzitu příkoří, které bylo páčáno na jeho osobě ani vážnost výhrůžek zmařením života. Tím žalovaný porušil čl. 10 odst. 2 Listiny základních práva a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách.
5. V zemi původu žalobce jsou podle jeho názoru porušována základní lidská práva a svobody, kterémužto současnému stavu neodpovídají informace OAMP – Alžírsko ze dne 27. 10. 2022, jež žalovaný použil k posouzení bezpečnostní a politické situace v Alžírsku. Proto navrhl, aby si soud vyžádal aktuální zprávy nezávislých mezinárodních organizací o stavu porušování lidských práva a náboženského svobody v zemi.
6. Závěrem podané žaloby tak žalobce s ohledem na výše uvedené navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12. 5. 2023 shrnul obsah podané žaloby, uvedl, že s ní nesouhlasí, a odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu.
8. Dále žalovaný uvedl, že tvrzeným důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho snaha pracovat v Evropě, konkrétně v Portugalsku, aby mohl podporovat svoji matku ve vlasti a aby se měl lépe, protože v Alžírsku na tom

s matkou byli finančně špatně. Přitom žalobce uváděl, že žalobce žádné problémy v zemi původu neměl a ničeho se tam neobává.

9. Žalobcem uvedené důvody pro udělení mezinárodní ochrany nepovažuje žalovaný za azylově relevantní. Žalovaný dále uvedl, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval všemi okolnostmi, které žalobce během vedeného řízení uvedl a dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že by byl terčem soustavného pronásledování tak, jak to uvádí zákon o azylu. Žalobce sám neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, která by svědčila o tom, že by mu takové nebezpečí skutečně hrozilo, pročež posoudil žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou.
10. Žalobní námitky žalovaný považuje za nedůvodné tím spíš, neboť žalobce pouze opakuje své důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nemožnost využít vnitrostátní ochrany v zemi původu uvádí až v podané žalobě, naopak v podané žádosti žalobce uvedl, že se státními orgány a bezpečnostními složkami neměl nikdy žádné potíže a ani nebyl trestně stíhán. Závěry žalovaného žalobce v podané žalobě ani nijak blíže nerozporuje.
11. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 37/2003 - 47, žalovaný konstatoval, že institut mezinárodní ochrany nemůže sloužit k řešení pobytové situace cizinců.
12. S ohledem na shora uvedené se tak žalovaný nedomnívá, že by porušil jakékoli ustanovení správního řádu či zákona o azylu a nedomnívá se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nedůvodné či nezákonné.
13. Žalovaný následně uzavřel, že žaloba není způsobilá zpochybnit napadené rozhodnutí, a navrhl zdejšímu soudu, aby ji jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Duplika žalobce

14. Žalobce se vyjádřil též k vyjádření žalovaného s tím, že nejprve v podstatě zopakoval či parafrázoval svoji žalobní argumentaci, kterou následně doplnil o námitku v podobě tvrzení, že žalovaný aplikoval na žalobce výrazně vyšší důkazní standard, než vyplývá z pravidla přiměřené pravděpodobnosti a požadoval důkazy o tom, že žalobce bude v zemi původu pronásledován než o tom, že takové pronásledování hrozí. Nelze přitom po žalobci rozumně požadovat, aby jednoznačně prokázal, že po návratu do země původu bude perzekuován, mučen, zavražděn, popřípadě že se tak stane konkrétním způsobem a v konkrétním čase.
15. Dále ještě žalobce namítl nedostatečnost úvah ohledně udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu v napadeném rozhodnutí a poukázal na judikaturu, podle které je třeba interpretovat podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu v souladu se směrnicí Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany.
16. Dále žalobce uvedl, že nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek. Samotná skutečnost, že se pokusil vstoupit na území České republiky, aniž by disponoval platným povolením k pobytu, které by ho k tomu opravňovalo, takový důvod nezakládá. Je tak přesvědčen, že nepředstavuje nebezpečí pro bezpečnost státu a veřejný pořádek, pročež není v jeho případě dán zákonný důvod pro nepovolení vstupu na území České republiky a pro jeho zajištění v přijímacím středisku, ev. lze uvažovat o uložení zvláštního opatření podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

V. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
18. Žalobce podal dne 8. 3. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany poté, co mu byl odepřen vstup na území České republiky, když neměl platné vízum nebo povolení k pobytu a zároveň mě v držení padělek portugalského povolení k pobytu.
19. Z poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 3. 2023, se podává, žalobce sdělil, že pochází z Alžírsko, mluví arabsky, nemá žádné politické přesvědčení, hlásí se k X, je svobodný, popsal, že dne X odletěl z Alžírsko do X v X, kde zůstal asi 10 dní s tím, že následně odletěl z X do Prahy, odkud chtěl pokračovat do Portugalska za práci, kterou mu zařídil strýc stejně jako padělaní doklad, se kterým přiletěl, a po zadržení policií požádal o azyl. Žádost o azyl odůvodnil rodinnými problémy v Alžírsku, kdy jeho otec jej neuznává jako legitimního syna, protože matka žalobce je jeho druhá manželka. Žalobce s matkou proto bydleli sami a nebyli na tom moc dobře. Po dvou letech bydlení u otce, bydlela matka žalobce u svého bratra a strýce žalobce. Žalobce musel chodit do práce, aby se užívali. Potom strýc žalobci domluvil práci v Evropě a on odjel, aby pracoval v Portugalsku u nějakého zemědělce, aby mohl pomáhat matce a aby se měl lépe.
20. Dne 13. března 2023 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o nepovolení vstupu na území České republiky.
21. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 3. 2023 za přítomnosti tlumočnice jazyka arabského, jejímuž překladu žalobce podle svého prohlášení rozuměl, žalobce sdělil, že v Alžírsku nikdy žádné problémy neměl, o tom, že předložený doklad je padělaný, nevěděl, z Alžírsko odjel jen kvůli práci v Portugalsku a jiný důvod neměl. Dále uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany žádá, aby mohl jet dál do Portugalska, kde má domluvenou práci, a zopakoval, že žádný jiný důvod nemá. K přímému dotazu žalovaného uvedl, že se v Alžírsku nemá čeho bát. Zopakoval, že chce pracovat v Portugalsku, aby mohl pomáhat své matce, a jiný důvod nemá. Na samý závěr pohovoru se žalobce výslovně vzdal práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
22. Za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný opatřil i písemný materiál ze dne 27. 10. 2022 označený jako „Alžírsko – Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu, Stav: říjen 2021“, ze kterého se mimo jiné podává, že v Alžírsku obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle čl. 9 Směrnice EP a Rady 2011/95/EU k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Rovněž je v tomto písemném materiálu uvedeno, že Alžírsko splňuje – s výhradou vůči individuálním případům prokazatelných politických odpůrců režimu a LGBT osobám – základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a může být nadále zařazeno na seznamu bezpečných zemí původu. Taktéž byl ve správním spisu založen písemný materiál ze dne 30. 5. 2022 označený jako „Alžírsko, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Stav: květen 2022“, z něhož se podává mimo jiné, že v Alžírsku zákon zakazuje mučení a stanoví přísné tresty pro vládní zaměstnance, kteří jsou shledáni vinnými z mučení. Ústava pak stanoví svobodu vnitřního pohybu, cestování do zahraničí, emigrace a repatriace. Co se vojenských konfliktů týče, Alžírsko nebylo účastno žádného

mezinárodního vojenského konfliktu. Pokud jde o vnitřní ozbrojené konflikty, zůstávají v některých odlehlých horských a pouštních oblastech aktivní teroristické skupiny útočící na členy bezpečnostních sil a místních vlád, které zase naopak v boji proti terorismu pokračují.

23. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, s nímž byl žalobce seznámen v arabském jazyce dne 28. 3. 2023 a stejného dne si převzal i originální výtisk tohoto rozhodnutí, což vyplývá z protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 28. 3. 2023.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice), a po projednání věci, k němuž nařídil jednání, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody,“*
26. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu: *„Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.“*
27. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
29. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

30. Podle § 73 odst. 1 zákona o azylu: „*Policie předá žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, do příjmacího střediska na mezinárodním letišti, nejsou-li splněny důvody pro jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“
31. Podle § 73 odst. 11 zákona o azylu: „*Ministerstvo rozhodne o nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo o tom, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, nejpozději do 4 týdnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
32. Předně soud konstatuje, že věc projednal bez přítomnosti zástupce žalobce, který se z nařízeného jednání omluvil a současně požádal o jeho odročení z důvodu svého pobytu v zahraničí. Soud žádosti o odročení nevyhověl zejména s ohledem na skutečnost, že projednávaná věc musí být podle ust. § 32 odst. 6 zákona o azylu soudem projednána a rozhodnuta nejpozději do 60-ti dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti, tj. v tomto případě do 12. 6. 2023, přičemž soud již neměl žádný reálný časový prostor pro odročení jednání. Toho si měl být zástupce žalobce rovněž vědom a již před svým vycestováním si zajistit substituci, popř. soudu sdělit svůj záměr vycestovat tak, aby soud měl alespoň možnost pokusit se najít jiný termín. Rovněž nebylo ze strany zástupce žalobce řádně odůvodněno, proč nelze zajistit substituci alespoň dodatečně. Soud ještě před konáním nařízeného jednání zástupce žalobce písemně vyrozuměl o tom, že jednání odročeno nebude, a to přípisem na č.l. 34, na což již zástupce žalobce nereagoval. Z jednání se nakonec omluvil i žalovaný pro aktuální přetíženost a zvýšenou absenci pověřených pracovníků, čímž bylo určité formální znevýhodnění žalobce v důsledku absence jeho zástupce fakticky eliminováno. Za dané situace pak soud během jednání věnoval mimořádnou pozornost tomu, aby žalobci bylo během jednání řádně tlumočeno přítomným tlumočníkem a ten tak měl možnost chápat obsah a smysl jednání.
33. Co se týče věci samé, neshledal soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, jak namítl žalobce hned v úvodu žaloby. Žalobce nijak nespecifikoval, v čem konkrétně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje, a soudu se napadené rozhodnutí jeví dostatečně odůvodněné na to, aby soud mohl řádně přezkoumat jeho zákonnost.
34. Co se týče výpovědi žalobce v řízení před správními orgány, na kterou žalobce poukazoval, soud konstatuje, že žalobce při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu hovořil jen o tom, že se měli s matkou v zemi původu špatně, neboť jej otec neuznal za svého legitimního syna a odmítl jej s matkou žalobce žít. Museli bydlet u strýce a žalobce musel už při škole chodit do práce, aby se uživil. V tom spatřoval rodinné problémy, kterými odůvodnil svoji žádost. Jako důvod cesty do Evropy uvedl, že mu strýc domluvil práci v Portugalsku, aby mohl pomáhat matce a aby se měl lépe. Toto má soud ve shodě s žalovaným za celkem jednoznačné ekonomické důvody. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany rovněž neuvedl žádné jiné problémy v zemi původu než ekonomického rázu, kdy mimo jiné uvedl, že žádá o udělení mezinárodní ochrany, aby mohl jet dál do Portugalska, kde má domluvenou práci, kterou chce vykonávat, aby mohl pomáhat matce, která je na tom finančně hodně špatně. Výslovně dále uvedl, že nemá jiný důvod cestovat do Evropy než ten, aby pracoval v Portugalsku, a potvrdil, že sdělil všechny důvody, pro něž požádal o mezinárodní ochranu. Pokud, jde o žalobcem nyní tvrzené nedorozumění, pak se ze správního spisu a zejména z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu nijak

nevyplývá, že by mělo skutečně dojít k nějakému nedorozumění. Jak u poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, tak při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl přítomen (tentýž) tlumočnický jazyk arabského, o jehož překladu žalobce do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany výslovně prohlásil, že mu bez problémů rozumí a nemá proti jeho tlumočení žádné námitky. Obsah odpovědí na jednotlivé otázky žalovaného rovněž nijak neindikuje jakýkoli druh nedorozumění. Soud má proto dodatečnou snahu žalobce v žalobě obsahově posunout ve správním řízení uvedené důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že hlavním důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je vlastně ohrožení zdraví a života žalobce v případě jeho návratu do země původu, za ryze účelovou. Konkrétně lze příkladmo poukázat na to, že žalobce se o ohrožení svého života či zdraví v zemi původu ani náznakem v řízení před žalovaným nezmínil. Stejně tak se nezmiňoval ani o bití a ponižování svým nevlastním otcem, když naopak uváděl, že bydlel s matkou u svého strýce, jelikož nevlastní otec je nevzal k sobě domů a odmítal je žít. Žalobce rovněž vůbec neuváděl, že by jej nevlastní otec dlouhodobě psychicky a fyzicky týral a bil, že je drží o hladu, zastrahuje a vydírá. To je navíc v rozporu s jeho tvrzením, že je nevlastní otec nevzal pod svou střechu, a proto bydlí s matkou u strýce, který mu domluvil práci v Portugalsku. Pokud tedy za těchto okolností žalobce s odkazem na blíže nespecifikované nedorozumění až v žalobě uvádí, že hlavním důvodem je ohrožení zdraví a života, pak jde o tvrzení, které soud neshledal ani přiměřeně věrohodným.

35. Žalobce se dále nesprávně domnívá, že mu lze udělit azyl z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nebo doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Ze správního spisu se podává, že žalobce nesdělil žalovanému žádné skutečnosti svědčící o tom, že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu, čímž byla mimo jiné splněna jedna ze zákonných podmínek pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Proto soud nesdílí názor žalobce, že mu bylo možné udělit doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Pokud pak jde o udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu, nebyl žalovaný povinen vůbec posuzovat, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu podle zmíněného ustanovení, když jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu (§ 16 odst. 4 zákona o azylu).
36. Pokud jde o žalobcem namítaný nepřiměřený zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života tím, že žalovaný nevzal v úvahu délku ani intenzitu příkoří, které bylo páčáno na jeho osobě ani vážnost výhrůžek zmařením života, nelze k tomu než konstatovat, že žalobce žádné takové skutečnosti v řízení před žalovaným neuváděl ani jinak z podkladů rozhodnutí nevyplynuly, proč žalovaný pochopitelně ani při nejlepší vůli tyto v úvahu vzít nemohl. Žádné jiné okolnosti, jež by měly svědčit nepřiměřenému zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, žalobce neuvedl. Rovněž ze správního spisu žádné takové okolnosti nevyplynají, a proto soud nepřiměřený zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a tudíž ani porušení mezinárodních závazků v podobě žalobcem zmíněného článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neshledal.
37. Co se týče námitky žalobce, že písemný materiál ze dne 27. 10. 2022 označený jako „Alžírsko – Hodnocení Alžírsko jako bezpečné země původu, Stav: říjen 2021“ neodpovídá současnému stavu v zemi, ani tuto soud neshledal důvodnou, a to zejména

pro její obecnost. Žalobce totiž neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, na základě které dospěl k názoru, že předmětný písemný materiál neodpovídá současnému stavu v zemi původu žalobce. Obecné tvrzení, že jsou v zemi původu žalobce porušována základní lidská práva a svobody, je přitom v tomto směru nedostatečné. Soud tak nemaje žádných jiných poznatků neshledal označený písemný materiál neodpovídajícím současnému stavu v zemi. Mimo jiné i proto nepřistoupil k doplnění dokazování zprávami nezávislých mezinárodních organizací, jak navrhoval žalobce. Tomuto důkaznímu návrhu zdejší soud nepopřál sluchu rovněž pro jeho obecnost, neboť žalobce nijak nespecifikoval, jaké konkrétní zprávy navrhuje k důkazu provést, ani, jaké konkrétní mezinárodní organizace má na mysli.

38. K dalším námitkám žalobce doplněným v písemném podání ze dne 22. 5. 2023 soud předně konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalovaný požadoval důkazy o tom, že žalobce bude v zemi původu pronásledován nebo o tom, že mu takové pronásledování hrozí. Totéž se týká i důkazů o tom, že po návratu do země původu bude žalobce perzekuován, mučen, zavražděn, popřípadě že se tak stane konkrétním způsobem a v konkrétním čase. Takovéto požadavky by navíc poněkud postrádaly logiku, neboť žalobce vskutku žádné ze shora uvedených obav v rámci správního řízení ani neuplatňoval, ba naopak uvedl, že v Alžírsku není nic, čeho by se obával.
39. Pokud jde o dále namítanou nedostatečnost úvah ohledně udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu v napadeném rozhodnutí, soud souhlasí s žalovaným v tom, že žalobce v řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Proto žalovaný logicky neměl povinnost obsáhle odůvodňovat, proč žalobci neudělil doplňkovou ochranu podle ust. § 14a zákona o azylu.
40. Konečně k námitce žalobce, že nepředstavuje nebezpečí pro bezpečnost státu a veřejný pořádek, protože není v jeho případě dán zákonný důvod pro nepovolení vstupu na území České republiky a pro jeho zajištění v přijímacím středisku, soud již jen konstatuje, že projednávaná věc se netýká nepovolení vstupu na území České republiky, nýbrž rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, protože má zdejší soud tuto námitku za irelevantní.
41. S ohledem na shora uvedené proto nezbyvá zdejšímu soudu než uzavřít, že žalovaný se s žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany řádně vypořádal, dostatečně odůvodnil, proč ji meritorně nepřezkoumal, a postupoval v souladu s právními předpisy, když ji zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.

VII. Závěr a náklady řízení

42. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
43. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 9. června 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce